TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnsen, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Lännen puutavaratyöläisten asema

Tämän kirjoittaja keskusteli laajalti äsken erään toverin kanssa joka kaksikymmentä vuotta oli kantanut "plänkettinippua" kämpältä kämpälle länsivaltioiden metsissä.

Toverimme oli tulossa kämpältä — oli saanut "joululomaa" Mies oli "poltettu", koska miesten vähentäminen kuuluu yhtiön tämänaikaiseen ohjelmaan. Erotettu työläinen oli vain kuusi päivää ehtinyt työskentelemään, joten ei muuta kuin matkakulut nipin napin oli tullut "tienatuksi". — Vielä on pistettävä joku päivä sisälle ennen joulua, tuumaili toverimme, mutta samalla huomautti siitä vaikeudesta, että työttömiä on liian suuret joukot Portlandissa ja muualla, joten on vaikea saada työtä edes dollarin ja vartin päiväpalkalla. — Kummallista, kun tässä ei ole tottunut rahoja säästelemään, ja kun nähtävästi juuri tämän takia pitää kärsiä nälkää joka sydäntalven aikana tässä minun amatissani, selitti toveri.

Puhe kääntyi unionismiin.

— On niitä unioita, mutta oo, niistä ei ole mihinkään — tuumaili toveri päätään puristaen.

— Tietäähän sen nyt jokainen ettei Gompersin uniot tule tänne työläisiä puolustamaan, sehän nyt on selvä ja se on nähty niin monta kertaa. Parempi se on "leveän veen" unio, se edes koettaa jotain, mutta kräftäystä sitä on siinäkin — selitti toveri edelleen.

* * *

Metsätyöläisten järjestäjät ja työläiset itse yleisesti kirjotuksissaan ja keskusteluisaan tunnustavat olosuhteet työläisten kannalta perin epäedulliseksi lännen puutavarateollisuudessa. Unionistit kirjottavat mahtavien lakkoliikkeiden innostavasta vaikutuksesta joku vuosi sitten, viittaavat niihin saavutuksiin, mutta myöntävät, ettei niistä enää ole mitään jälellä ja mikä pahinta, työläisissä elää paljon masentavampi mieliala kuin silloin.

Ja sellaiselta se asia todellisuudessa näyttääkin. Syy on siinä, että 1917 vallitsi teollisuudessa nousukausi — aivan erikoiset välttämättömät seikat vaikuttivat liikemaailmassa ja aivan erikoisista syistä piti saada puutavaraa metsistä mahdollisimman paljon. Kaikki tämä aiheutti sen, ettei tuotantoa voitu pysähdyttää ja tuotannon jatkamisen kipeä tarve pakotti työnteettäjät myönnytyksiin. Vielä valtio oli vaatimassa teollisuuskapitalisteilta yleisvaltioilisten vaatimuksien mukaan taloudellisten edellytyksien luonnissa mahdollisimman suurta ponnistusta ja asettipa se yksityiskapitalisteille velvollisuuksia joihin heidän koko kapitalistien järjestelmän puolustamiseksi oli pakko alistua.

Lännen puutavaratyöläisten viimevuotiset taistelut käytiin aikana jolloin kapitalistien yhteiskunallinen asema pakoitti ne myönnytyksiin ja työläiset saivat tästä juuri tärkeän konkreettisen taistelu- ja voimaperusteen. Työläiset järjestyen ja taistellen, vaikkapa vain hajannaisina ja monessa suhteessa epätäydellisten menettelytapojen avullakin voittivat.

Mutta kapitalistinen yhteiskunta ja erikoisesti Yhdysvaltain kapitalistiluokka on nyt aivan toisenlaisessa olosuhteissa kuin silloin. Taloudellinen elämä on yleisessä laskukaudessa. Markkinoiden tila on epäedullinen tuottajille ja varastoissa on puutavaraa runsaasti viime vuosien kiireisen tuotannon seurauksena. Tämän takia suletaan kämppiä ja sahalaitoksia. Työttömiä on runsaasti kaikkialla. Ja suurin osa työläisiä on asemassa, jossa heidän on pakko tehdä työtä leipäkappaleestakin tai kuoltava nälkään. Tämä antaa kapitalisteille mahdollisuuden alentaa palkkoja. Ja kun työtä ei sittenkään ole saatavissa, niin seuraa työttömyyttä, yleistä kurjuutta ja se aikaan saattaa huomattavan ja kaamean masennuksen työläisten mielissä. Se poistaa innostuksen samalla kerralla kuin se unionistiselta liikkeeltä poistaa tärkeimmät menestymisen edellytykset työläisten oloihin uudistuksien saamiseksi.

Teollisuuselämän laskuaikoina ei juuri milloinkaan voiteta mitään lakkoja ja paljon harvemmin niitä tehdäänkään huonoina työaikoina.

Puutavarakapitalistit ovat alottaneet liikkeensä työolojen huonontamiseksi säännöllisessä järjestyksessä ja hiljoikseen. He ovat tutkineet asemaa. He ovat turvautuneet terroriin ja väkivaltaan tyytymättömien ja udistuksien puolesta sitkeämmin taistelevia työläisiä — i.-w.-w.: läisiä vastaan. Niitä on vainottu ja jahdattu kuten koiria vaikka nämä työläiset eivät ole tehneet muuta rikosta kuin vaatineet lyhempää työpäivää ja parempaa palkkaa sekä inhimillisiä oloja puutavaratrustilta, joka käärii miljonia vuodessa puhdasta voittoa työläisten hiestä ja verestä. Vangitsemisien, ja yleisen vainoamisen ja väkivallan harjoittamisen kautta on koetettu masentaa työläiset ja sen jälkeen on turvauduttu säännöllisesti urakkatyöjärjestelmän käytäntöön ottamiseen. Urakkatyön kautta on koetettu rikkoa työläisten keskuudessa solidarisuus ja keskinäinen luottamus. Ja kun siinä suhteessa ei oltu millään mallikelpoisella kannalla, kun vallitsevaa yhteisymmärrystä ei vielä ole sitonut selvä sosialistinen maailmankatsomus, ovat kapitalistit siinä paljon onnistuneet. Kapitalistit ovat hiljoikseen vetäneet voiton hedelmät työläisiltä.

Työläisten keskuudessa ei ole unionistinen liike kehittynyt vastaavassa määrässä. Jotkut ovat eläneet ennakkoluulojen lumoissa, että joku "työmaataistelu" kyllä taas auttaa kun tarvitaan, ja jättäneet työläisten todellisen järjestämisen toisarvoiseksi asiaksi. Valistustyötä on tehty, mutta se ei ole johtanut käytännöllisiin ilmaisumuotoihin, unioiden perustamiseen tarpeellisessa määrässä ja tämän heukkouden tuntevat työläiset nyt itse kun kapitalismin puristus käy ankarammaksi. Tieto työläisten huonosta varustautumisesta ja yhteisvoiman kehnoudesta masennuttaa niin ikään mieliä joissakin piireissä.

Kuten sanottu, kapitalistit yrittävät pidentää työpäivää ja polkea palkat. Edellisessä kapitalistit jokatapauksessa kuitenkin kohtaavat huomattavaa vastustusta. Palkkojen polkeminen on heille helpompi työttömyyden avulla. Mutta työpäivien pidentäminen käy ehkä mahdottomaksi. Työläisten vastustustunne kasvaa näinä aikoina siinä määrin nopeasti ja niiden toiminta muodostuu siinä määrin voimakkaaksi, että kaikesta huolimatta työpäivää ei yleisesti tulla saamaan kymmeneen tuntiin kuten suunitellaan.

Työläisille on tärkeä nyt yhdistyä unioon. Heidän tulee yhdistyä teollisuusunioon. I. W. W. ei ole mikään pelättävä kauhistus, vaikka sen keskuudessa on paljon virheellisiä käsityksiä. Mutta ne ovat oikaistavissa valistustyön ja kokemuksen kautta. Sosialistisen työläisten suurin velvollisuus on osottaa näillekin unionisteille sosialistisia käsityksiä, mutta sellaista työtä voidaan tehdä union sisällä. Ja ilman unioon kuulumista ei voida taistella uudistuksia työläisille eikä lujittaa työläisten asemaa kapitalistien hyökkäyksiä vastaan.

TYÖLÄISTEN KURJUUS ETELÄVALTIOISSA

Työttömyyden hirveä painajainen painaa Amerikan työväenluokkaa kaikkialla — idässä lännessä keskivaltioissa, mutta tuskin missään ovat olot painuneet niin kurjiksi kuin joissakin etelävaltioissa. Charlestonista, S. C., on eräälle työväenlehdelle lähetetty seuraava katsaus sikäläisistä työoloista:

"Olot yhäti kurjistuvat päivä päivältä. Työttömien lukumäärä käy aivan liialliseksi. Kapitalistiluokka täällä tulee toimeen muutamalla harvalla työläisellä. Työläisten kärsimykset täällä käyvät ihan sietämättömiksi, ellei oloihin saada muutosta. Viisi sahalaitosta suljettiin tässä kaupngissa ja 400 miestä joutui työttömäksi.

"Kyökkikasviksien viljelijät Charlestonin ympärillä ovat maksaneet kahdesta dollarista kahteen ja puoleen päivässä; nyt maksetaan maanviljelystyöläisille 75 sentistä dollariin päivä.

"Puuvillanviljelijät eivät saa sadostaan hintaa niin paljon, että voisivat ostaa siemeniä seuraavaa kylvöä varten. Puuvillasta maksetaan 12 ja puoli senttiä naula. Newberry nimisellä seudulla, tässä lähistöllä suljetiin kaikki sahalaitokset seurauksella, että 10,000 miestä joutui kävelemään. Tätä vähennystä ei osattu lainkaan odottaa."

Tämä kuvaus on hyvin lohduton. Etelän työläiset ovat kokonaan avuttomia. Minkäänlaista järjestymistä ei ole työläisten keskuudessa. Rotuviha, uskonnolliset ennakkoluulot, ja syvä tietämättömyys on omiaan estämään järjestämistyötä ja lujittamaan kapitalistien ehdotonta kontrollia. Työväki etelässä on painunut syvimpään alennustilaan, josta sen voi pelastaa ainoastaan rohkea ja tarmokas valistustyö luokktietoisuuden herättämiseksi. Vasta sitten katoavat tuhoisat ennakkoluulot.

LAPSITYÖ LISÄÄNTYMÄSSÄ

Todistuksena palaamisesta "normaalioloihin", niinkuin kapitalistit sanovat, on lapsityön lisääntyminen. Kansallisen lapsityökomitean bulletinissa sanotaan, että nyt pian päättyvän vuoden aikana on lapsityö tavattomasti lisääntynyt neljässätoista valtiossa. Chicagossa yksin on viranomaisten tiedonantojen mukaan tänä vuonna haettu työlupakorttia lapsityöläisille 13,000 enemmän kun edellisenä vuotena. Minnesotasa on lapsityö lisääntynyt 193 prosentilla!

Näiden numeroiden merkitys on sitäkin suurempi kuin muistamme, että työttömyys täysikäisten keskuudessa on huomattavasti lisääntynyt. Tästä joudutaan pakostakin siihen johtopäätökseen, että maan kapitalisit järjestelmällisesti asettavat täysi-ikäisten miesten ja naisten tilalle lapsia! Tämä on vain yksi seuraus yleisestä hyök käyksestä työväestöä vastaan, joka aina on taistellut lapsityötä vastaan. Työläisten ansiosta hyväksyttiin kongressissa lapsityön kieltävä laki, jonka kuitenkin maan ylioikeus julisti perustuslakivastaiseksi.

Kapitalistinen tuotanto imee teolliseen pyörteeseen kaikki, joida voidaan käyttää liikevoiton luomiseen ikään ja sukupuoleen katsomatta. Työläisten lapset ovat halpaa tavaraa ja sentähden heidän nennosta elämästään puserretaan yliarvoa.

Niin kamala kuin sitä on sanoa, totuus on kuitenkin se, että useilla teollisuuskeskuksilla työläisvanhemmat jälkeläisissään ainoastaan tuottavat halpaa työvoimaa pääomalle ja työläisten koti sellaisenaan muodostuu ainoastaan tehdasorjien siitoskarsinaksi. — Ajatelkaahan, tämmöisen kodin tahtoo työväenliike todella särkeä!

LUOKKATAISTELUN TEORIA

Sosialismi, sellaisena kuin sen on esittänyt Karl Marx, opettaa meille, että kaikki elämä on yhteenliittymä, liitto; että yksilö on vain yhteisön osa, sellaisen mistä laji on kokoonpantu, yhteiskunnallinen jäsen. Se opettaa meille, että yhteiskunta on elimistö eikä koneellistuma, ja osottaa varmoilla tieteellisillä, historiallisilla tosiasioilla, että yhteiskunnalliset suhteet kehittyvät asteettain ja lakiensa mukaan — joita aineelliset olosuhteet ja ensi sijassa vallitsevat omistus-, tuotanto- ja vaihtosuhteet aiheuttavat ja että myöskin ihmisen luonne, yksilöiden äly, pyyteet, tarpeet, ajatukset ja työt ovat määrättyyn aseteeseen sidotut vallitseviin yhteiskuntasuhteisiin. Se opettaa meille, että yhteiskunnan kehitys — samoinkuin kehitys luonnossa — estämättömästi ja peruuttamattomasti menee kohden yhä suurempaa ihmisten, eri teollisuuksien, elinkeinojen ja erikoisalojen, piirien, maiden ja maanosien välistä riippuvaisuussuhdetta. Tämä suunta on havaittavissa sekä luonnontieteellisellä, sosiologisella että yhteiskuntataloudellisella alalla; yksinkertaisesta yhä enemmän yhdistettyihin suhteisiin.

Marxismi hylkää kuvittelevan filosofian ja voimattoman abstraktisen utopian, haaveen, ja rakentaa positiivisen historiankäsityksen ja filosofian, sosialistisen teorian, joka nojautuu tieteellisiin tosiasioihin. Tällä annettiin sosialismille horjumaton pohja, jolle voi rakentaa, ja köyhälistölle annettiin terävä ase käytettäväksi teoissa vallankumouksellisessa taistelussaan oman vapautensa puolesta ja koko ihmiskunnan vapauttamiseksi kapitalistisen yhteiskunnan orjankahleista.

Toisin sanoin, sosialismi rakentuu materialistisen historiankäsityksen pohjalle, sen kautta kun se katsoo omistavan, tuotannon ja vaihdon yhteiskuntasuhteitten asteettaisen muutoksen ja samalla myöskin ihmisten aineellisten etujen ja tarpeiden muutosten pohjaksi. Siten tulee taistelusta olemassaolon puolesta, työstä elämän ylläpitämiseksi, kehityksen varsinainen kiihotin ja historian ikuinen primus motor, ensimäinen liikkeellepanija.

Kehityksen kulku ei kuitenkaan tapahdu tasaisesti ja säännöllisesti. Jonakin ajankohtana joutuu toisilleen vastakkaiset taloudelliset ja yhteiskunnalliset edut sovittamattomaan ristiriitaan keskenään.

Kuvaavin esimerkki tässä on nykyaikaisen kapitalismin valtaanpääsy. Amerikan löytö ja meritie Intiaan, siitä johtuva kaupan kasvu, jalojen metallien suurempi tuonti, uudet keksinnöt — kaikki tämä loi uusia tuotannon ja vaihdon muotoja, jonka taloudelliset edut olivat ristiriidassa koko feodalisen yhteiskuntajärjestyksen kanssa; mullistuksia, vallankumouksia täytyi tulla ja niitä tuli.

Näemme siis ensimäiseksi, että aineellinen, taloudellinen kehitys luo alinomaan uuden tuotanto- ja vaihtomuodon tarpeen, ja aikaansaa siten myös uusia luokkia, joiden edut ovat kytketyt uuteen ja ovat sodassa vanhan kanssa. Tästä seuraa taas se tietoisuus, että taistelu olemassaolonpuolesta elämän tyydyttämisen puolesta muodostuu luokkataisteluksi.

Kun porvaristo vallotti tuotantovälineet ja poliittisen vallan, tuli itse tuotantotapakin yhteiskunnallistutetuksi, sikäli että se muuttui joukkotuotannoksi, tehdastuotannoksi, suurtuotannoksi kansallista ja kansainvälistä vaihtoa varten ja joukkotarpeen tyydyttämiseksi. Mutta kun sitten tuotanto sellaisenaan tuli yhteiskunnalliseksi, pysyivät tuotantovälineet edelleen yksityisen omistuksen alaisina, omistus oli edelleen yksilöllistä. Tässä esiintyy siis uusi vastakohta yhteiskunnallisen tuotannon ja yksityiskapitalistisen omistusoikeuden välillä. Tämä epäsuhde ei ajanpitkään voi kestää; uudet tarpeet pakottavat myöskin omistuksen muodostumaan yhteiskunnalliseksi. Ja tämä tapahtuu, Marxin ja Engelsin mukaan, seuraavassa järjestyksessä: itsenäiset kapitalistit — osakeyhtiöt — trustit eli järjestyneet kapitalistit — monopolit — valtion tai yhteiskunnan mukainen tuotanto ja vaihto. —

Samaan aikaan kuin yksityiskapitalismi valtasi tuotantovälineet ja loi kapitalistisen tuotantojärjestelmän, syntyi uusi luokka, palkkaköyhälistö. Kapitalismin taloudellisen riistännän peruste on palkkaköyhälistö, ja suoranainen tulos tästä järjestelmästä on palkkatyöläisten luokka. Työläinen on nykyään siinä asemassa, että hän omistaa ainoastaan oman työvoimansa. Mutta vaikkakin hän puhtaasti muodollisesti on sen omistaja, niin ei hänellä ole määräämisvaltaa siihen; hän on pakotettu myymään työvoimansa ylipäätään voidakseen pysyä elossa. Hänen on toisin sanoen pakko asettautua hallitsevan luokan käytettäväksi, pakko antaa riistää itseään, pakko henkilökohtaisella työllään avustaa koko sen keinottelujärjestelmän voimassa pysymistä, jonka mahdollisimman pikaiseen kukistumiseen hän suuntaa kaiken mielenkiintonsa.

Sellainen on työläisen asema kapitalismin vallitessa, niin järjettömiä ovat olosuhteet.

Jos työläinen ymmärtää tämän, niin on hän myös ymmärtävä, ettei tämä epäterve olotila muutu, vaikkapa hän saisikin pikkuisen korotusta työpalkkaansa ja lyhennystä työaikaansa. Kapitalismi pysyy yhtä järkkymättömänä; taloudelliset ja yhteiskunnalliset epäkohdat säilyvät edelleen. Sen minkä kapitalismi luovuttaa toisella kädellään, ottaa se takaisin toisella. Riistäminen on yhtä täydellinen, vaikka saataisiinkin aikaan joitakin reformeja.

Riistäntä tapahtuu siten, että kapitalismi pidättää itselleen sen lisäarvon, jonka työläinen luo; mutta siitä syntyy taistelu taloudellisista eduista köyhälistön ja kapitalismin välillä ja juuri tämä taistelu on havaittavissa kaikkialla maailmassa ja se tulee alinomaan yhä katkeramaksi ja leppymättömämmäksi. Tässä taistelussa taistelevat työläiset ensi sijassa luokkaeduistaan, taloudellisen asemansa parantamisesta ja suremman poliittisen vaikutusvallan saamisesta; — mutta kun heidän yhteiskunnalliset etunsa liittyvät myös omistusoikeuden, tuotannon ja vaihdon uuteen muotoon, niin vievät he samaan aikaan eteenpäin yhteiskunnallisen kumouksen ja uudistustyön rintamaa. Työläiset saavat siten historiallisen, yhteiskunnallisen tehtävän suorittaakseen, ja heidän luokkataistelunsa lopullisena päämaalina on poistaa edellämainittu epäsuhde yhteiskunnallisen tuotannon ja tuotanto- sekä kuljetusvälineitten yksityiskapitalistisen omistuksen välillä. Toisin sanoin päämääränä on: luoda järjestetty yhteistyö aineellisten ja sivistyksellisten tarpeitten tyydyttämiseksi.

Tämä on meidän sosialistisen, taloudellisen teoriamme ydinkohta. Ja vasta silloin kun työläiset täysin tämän käsittävät, ovat he myöskin täysin ymmärtävät sen historiallisen tehtävän, mikä on asetettu heidän suoritettavakseen — taistelun itselleen työläisenä ja tuottavana ihmisenä kuuluvan oikeutensa puolesta ja samanaikaisesti koko ihmiskunnan irrottamisen ja vapauttamisen kapitalismin kahleista.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

Lenin Englannin työläisten taktiikasta

Ison Britannian kommunistipuolue on julaissut käännöksen Leninin uudesta teoksesta "Vasemmistolaiskommunismi; kosketellessaan tilannetta Eng. Lenin leimaa Hendersonit, Clynesit, McDonaldsit ja Snowdenit "auttamattomiksi taantumuksellisiksi". Mutta samalla Lenin huomauttaa ettei hän voi hyväksyä tovaritar Sylvia Pankhurstin katsantokantaa siinä, etteivät kommunistit saa tehdä minkäänlaisia kompromisseja. Leninin neuvot brittiläisille kommunisteille on yhteenvedetty seuraavissa lauseissa:

"Brittiläisten kommunistien tulee parlamentin sisäpuolelta avustaa työläisiä näkemään käytännössä Hendersonin ja Snowdenin hallituksen saavutukset. Heidän tulee auttaa Hendersonia ja Snowdenia kukistamaan Lloyd Georgen ja Churchillin yhtymä.

"——Jos mitättömän pieni työläisryhmä ottaa tunnuslauseekseen 'Eteenpäin ilman kompromissia, ilman pysäyksiä tai taka-askeleita, niin heidän tunnuslauseensa on väärä. Heidän täytyy tulla käsittämään, että enemmistö Hendersonin ja Snowdenin voittaessa Lloyd Georgen ja Churchillin, tulee olemaan tyytymätön heidänkin hallitukseensa ja yhtyy pian kommunisteihin, tai joka tapauksessa on puolueeton, useassa tapauksessa hyvin suopean neutraalinen kommunisteja kohtaan —— Tällainen 'ei kompromissia" on henkistä lapsellisuutta eikä vakavaa vallankumouksellista taktiikkaa."

Lenin jatkaa seuraavasti:

Kommunistipuolueen tulee tarjota Hendersoneille ja Snowdeneille vaalikompromissia ja yhteisymmärrystä. 'Ryhtykäämme yhdessä taistelemaan Lloyd Georgen ja Chruchillin uniota vastaan, jakakaamme parlamenttiedustaja-sijat sen mukaan kuinka paljon ääniä on kummallakin sekä työväenpuolueella että kommunisteilla, ei vaaleissa annetun äänimäärän mukaan, vaan erikoisen työläisten kesken toimitetun äänestyksen mukaisesti, kuitenkin ehdolla, että meillä tulee olla täysi vapaus agitatsioniin, propagandaan ja poliittiseen toimintaan.'

"Ilman viimemainittua ehtoa mitään kompromissia ei voida rakentaa, se olisi petturuutta. Brittiläisten kommunistien tulee ja he voivat pidättää itselleen oikeuden paljastaa täysin Hendersonien ja Snowdenien politiikan, kuten tekivät Venäjän bolshevikit viidentoista vuoden (1915-17) ajan Venäjän Hendersoneihin ja Snowdeneihin — menshevikeihin näiden."

Venäjän kultavaraston kohtalo

Huomattava osa Venäjän kultavarastosta säilytettiin maailmansodan aikana Kasanissa. Kun bolshevikit niin, niin perustavan kansalliskokouksen jäsenistö muodostettu komitea, joka silloin oli vallassa ei-bolshevistisessa osassa Venäjää, lähetti täältä kultavaraston ensin Samaraan ja sitten Omskiin. Koltshakin englantilaisten avulla kumottua demokraattisen direktoriohallituksen ja otettua vallan käsiinsä, mainittu kultavarasto joutui Koltshakin ja hänen ministeriensä haltuun. Kultavaroja siirrettiin kaupungista kaupunkiin sangen huolimattomasti. Viisitoista arkkua kultaa noin miljoonan ruplan arvosta varastettiin tiellä. Siitä huolimatta Omskin entisen valtiopankin tiedonannon mukaan Kasanista ja Samarasta oli Omskiin tuotu kultaa, laskien kultarahat niiden normaaliarvon mukaan ja arvioiden kultaharkot 3 rupl. 50 kop. solotnikalta, seuraavat summat:

Venäjän valuuttaa 514,820 rupl. 78 kop.; ulkomaista valuuttaa 40,577,-839 rupl. 36 kop.; kultalevyjä 95,078,-493 rupl. 25 kop.; kultatankoja 529,-594 rupl. 24 kop.; kultahiekkaa 525,-rupl. 86 kop.

Tämän kultamäärän yhteinen paino oli 30,563 puutaa. Siitä lähetettiin 9,043 puutaa Vladivostokiin, jossa Koltshakin hallitus harjoitti sillä valuuttakeinottelua. Kultavarastoa kuljetettaessa Vladivostokiin atamaani Semjonov ryösti siitä matkalla 2,000 puutaa, käyttäen ne omiin tarpeisiinsa. Kun Omskia evakuoitiin Koltshakin kukistutumisen jälkeen, oli 19, 520 puutaa kultaa jäänyt rautatievaunuihin radalle ja joutui se tällä tavoin neuvostohallituksen käsiin.

Sitä paitsi oli Vladivostokiin tuotu 514 arkkua kullansekaista hopeaa ja hopeansekaista kultaa, puhdasta luontaiskultaa y.m. muodossa olevaa kultaa noin 2,000 puutaa. Vähän ennen Koltshakin kukistumista antoi hänen rahaministerinsä Burynskin määräyksen että kaikki Vladivostokissa ulkomaisessa valuutassa olevat rahamäärät oli toimitettava rahaministeriön ulkomailla olevien asiamiesten huostaan, nimittäin Zamenille Lontooseen, Ugetille New Yorkiin, Mymmerille Tokioon ja veljekset Behringille Shanghaihin.

Neuvostohallituksen käsiin joutuneista asiapapereista on sittemmin käynyt selville, mihin ovat joutuneet Vladivostokiin kuljetetut äärettömät kultavarat. "Ekonomitsheskaja Shisnj"-lehden (8, IV. 20) tiedonnon mukaan Koltshak ehti myydä niistä seuraavat määrät:

Ranskalaisille tuokok. 1919 126 puutaa, englantilaisille toukok. 1919 516 puutaa, englantilaisille ja ranskalaisille heinäk. 1919 698 puutaa, japanilaisille heinäk. 1919 140 puutaa, japanilaisille elok. 1919 502 puutaa, japanilaisille syysk. 1919 500 puutaa ja ranskalaisille syysk. 1919 750 puutaa, eli yht. 3,232 puutaa.

Sen lisäksi Koltshak sijoitti Venäjän kultavaroista:

Japanin lainan takuuksi 1,500 puutaa, samoin englantilais-amerikkalaiselle syndikaatille 3,937½ puutaa, Yhdysvaltain hallitukselta kiväärien ostoon 100 puutaa, toiminim. "Remingtonilta kiväärien ostoon 50 puutaa ja toiminimi "Coltilta" kuularuiskujen ostoon 50 puutaa, eli yht. 5,-637½ puutaa. Sitäpaitsi jäi Shanghaihin 575 puutaa.

Tällä tavoin liittolaisvaltain antama apu oli maksettu venäläisellä kullalla. Koltshak, Judenitsh ja Denikin vuodattivat Venäjän kansan verta kansan varoilla ostetuilla aseilla. Nykyään ovat Venäjän kansan kultavaraston viimeiset jätteet liittolaisvaltain suosiollisella myötävaikutuksella joutuneet edellämainittujen kukistettujen kenraalien jälkeläisen — parooni Wrangelin haltuun, joka uudelleen jakoi venäläistä kultaa liittolaismaiden kapitalisteille, saaden näiltä vastalahjaksi aseita ja ammukkeita kansalaissodan jatkamista varten Venäjän vallankumousta vastaan.

Rumanian suurlakko

Bukarestista kirjoitetaan:

Suurlakko lopetettiin virallisesti lokak. 26 p:nä, mutta tuhannet Bukarestin tehtaantyöläiset, samoinkuin koko maan mekanikot ovat kieltäytyneet jälleen ryhtymästä työhön. Luottaen puolimiljoonaiseen vahvaan armeijaansa vastusti hallitus jyrkästi työläisten vaatimuksia. Virallinen vastaus työläisten lakkoon oli maan julistaminen sotatilaan, sensurin koventaminen ja sosialistien ja ammattiyhdistysten johtajien vangitsemisen. Se sota-intoinen ryhmä, joka nyt on vallassa Romaniassa, onnistui kyllä tukahuttamaan lakon, mutta käytti keinoja, jotka voivat käydä hänelle vaarallisiksi. Kokemukset, joita lakon aikana kestettiin, vaikuttavat Rumanian sosialismiin, huolimatta siitä, että työläisten vaatimuksiin ei suostuttukaan. Rumanian työväenliike on tähän asti ollut hyvin hajanaista, mutta lakko on opettanut työläisiä parempaan yhteistoimintaan.

Kun hallitus lakon puhjetessa mobilisoi 3,000 mekanikkoa työhön lakkolaisten tilalle, tuli työhön ainoastaan julistettu, vangittiin 50 sosialistia Bukarestissa, m. m. kaksi parlamentin jäsentäkin, nim. Moscovici ja Drogu. Huolimatta siitä, että työväen lehtien kirjapainot miehitettiin, saivat sosialistit julaista lakkotietoja.

Eniten koski työläisjoukkoihin, että he menettivät johtajansa ja päättivät he lopettaa lakon ehdolla, että hallitus laskee vapaaksi johtajat tai sallii työläisten pitää kokouksia, joissa valitsevat itselleen uudet luottamusmiehet. Huomattavinta oli, että Bukarestin kolme suurinta porvarilehteä olivat myötätuntoisia lakolle.

Etelä-Afrikan vapautumispyrkimykset

"Daily Heraldissa" kerrotaan, että Etelä-Afrikan pääministeri, kenraali Smuts on pitänyt Etelä-Afrikan puolueen kongressissa voimakkaan avauspuheen, jossa hän alussa lausui vakaumuksenaan, että olosuhteet Etelä-Afrikassa ovat tällä hetkellä sillä kannalla, että maan täytyy joko mennä eteenpäin tahi taaksepäin. Tämä on nimittäin sellainen, että natsionalistit ovat muodostaneet tasavaltalaispuolueen, jonka päätarkoituksena on irroittaa maa Iso-Britannian yhteydestä. He tosin puhuvat perustuslain mukaisesta toiminnasta, mutta kuinka kauan he tulevat tyytymään sellaiseen.

Etelä-Afrikassa toimii tätä nykyä kaksi puoluetta, joista toinen suunnittelee poliittista vallankumousta. Toinen, joka on edellistä puoluetta huomattavasti pienempi, vaan joka kasvaa nopeasti, pyrkii yhteiskunnalliseen ja taloudelliseen vallankumoukseen. Näiden takana työskentelee bolshevismin kummitus, joka saattaa itse työläisetkin hermostuneiksi.

Maan alkuasukkaat huomattuaan kaiken tämän ovat alkaneet puhua omasta Afrikan tasavallastaan. Huomattuaan kaiken tämän on kenraali Smuts tahtonut koota yhteen kaikki maltilliset ainekset, muodostaen niistä rotuun ja puolueeseen katsomatta uuden yhdistyneen puolueen, voidakseen siten lujittaa hallituksen asemaa.

Unkarin työläisten julistus köyhälistölle

Lontooseen on saapunut Unkarin työläisten julistus Europan ja Amerikan proletaareille. Julistuksen otsikossa sanotaan vetoomuksen olevan tähdätyn voitokkaiden kapitalistimaitten työläisille ja ensi sijassa Ranskan ja Englannin köyhälistölle.

Julistus kokonaisuudessaan kuuluu seuraavasti.

Tiedätkö Lännen työmies, mikä kauhea syytös heittää varjon päällesi. Sataintuhanten suomalaisten, ukrainalaisten, baijerilaisten, unkarilaisten ja vastavallankumousta torjuessa verliintyneitten venäläisten työläisten ruumiista on muodostumassa suunnaton pyramiidi ja tämän uuden Babylonin tornin kalveat asujamet ymmärtävät toisiaan sangen hyvin, sillä he ovat kaatuneet kaikkien maitten köyhälistön puolesta, työtätekevien vapauden ja sosialismin tähden, mutta Sinua, Lännen työmies, he eivät voi ymmärtää. Eivät he käsitä sitä välinpitämättömyyttä, millä Sinä seuraat rautamuurin saartaman Idän työväen taistelua elämästä ja kuolemasta.

Vai ettekö näe, mitä on tekeillä?

Porvaristonne, Länsimaitten kapitalismi, rakentaa Idässä suurta rumistarhaa. Unkarissa on se tuhansia hirsipuita pystyttänyt, siitä ovat lähtöisin kuulat, jotka saavat unkarilaisen toverin sydänverren vuotamaan, se palkkaa lahtarijoukot, joiden on pantava tuomio täytäntöön nopeasti ja säälimättä.

Nyt etsii se uutta toiminta-alua itselleen.

Länsimaitten kapitalismi kannustaa saksalaisen, tshekko-slovakkilaisen, itävaltalaisen, baijerilaisen ja balkanilaisen harvainvaltaisuuden mustaa hevosta yhä tuimempaan vastavallankumoukselliseen hyökkäykseen ja tahtoo ulontaa valkeata hirmuvaltaa seuraavan anastusjärjestelmän yli koko Keski-Europan ja Balkanin.

Täyttymätön kun on, tahtoo se voitetuista maista korjata sodan hedelmiä uuden orjuutuksen kautta, tilaisuuden saatuaan niitä sieltä pois poimia.

Mutta tässäpä se laskee harhaan. Ei voi se haaskaa eläväksi saattaa. Ja jos se noita muodottomia tähteitä syö, koituu se sille kuolemaksi.

Nyt on Unkarin vuoro. Maaharlyödyn köyhälistöjättiläisen ympärillä kiemurtelee matoja, jotka sitä raatelevat. Himokkaina ja verenjanoisina kuin porvarispösöt konsanaan. Historia toistaa itseään. Pariisin kommuunin kurjuus on monin verroin kamalampana silmiemme edessä. Unkarin maa on viljakas työmiesveresä ja käärmettä, joka on kiertynyt tovereittemme ruumiitten ympäri, vaalii raa'asti nauraen murhanhaluinen unkarilainen yläluokka, jonka korvissa sosialismin puolesta kuolevien työmiesten kuolonkorina on ihanaa musiikkia.

Mutta sittenkin: polkekoon vaan täyteen painoonsa paisunut kapitalismi sosialismin hennon taimea, varmaa on, että voitokas, yhä kasvava köyhälistön vallankumous on Herkuleen tavoin musertava käärmeen voiman.

Me olemme tähän mennessä nähneet vain köyhälistön murhenäytelmän, mutta vielä katselemme kapitalistisen taantumuksenkin kuolonkouristuksia.

Vai ettekö tahdo ymmärtää!

Tai ehkä käsitätte kaiken vasta silloin, kun tuo kuolemaatuottava hirviö raatelee omaa lihaanne ja omaa vertanne juopi. Meidät tahtoo se nujertaa mahdollisimman pian, käydäkseen sitte Teidän kimppuunne.

Nyt ei ole kysymys vähemmästä